

**O
niepełnosprawności
w rodzinie**

Wyobraź sobie, że jesteś nad brzegiem rzeki. Słońce, trawa, upalne lato. Wyobraź sobie, że stoisz na końcu pomostu. Wyobraź sobie, że stoisz na końcu pomostu. Wyobraź sobie chłodną wodę. Wybijasz się i skaczesz. Wyobraź sobie, że walisz głową w dno i łamiesz kręgosłup. Wyobraź sobie, że resztę życia spędzasz na wózku. Potrafisz to sobie wyobrazić?

Zapisz swoje przemyślenia w tabeli poniżej.

Co czułbyś, gdybyś z dnia na dzień stał się osobą niepełnosprawną?	Na czyją pomoc i wsparcie mógłbyś liczyć w tej sytuacji?

Rodzaj niepełnosprawności, o którym mowa w historii, to niepełnosprawność **nabyta**, pojawia się ona wtedy, kiedy człowiek zdrowy w wyniku nieszczęśliwego wypadku traci sprawność w obszarze funkcji fizycznych, psychicznych bądź umysłowych.

Jeśli mowa o niepełnosprawności, która pojawia się wraz z narodzinami dziecka, to mamy do czynienia wtedy z niepełnosprawnością **wrodzoną**.

Funkcjonowanie osób niepełnosprawnych w rodzinie i społeczeństwie

Niezależnie czy mamy do czynienia z niepełnosprawnością wrodzoną czy nabytą, osoba niepełnosprawna przechodzi przez różne etapy godzenia się ze swoją niepełnosprawnością. Ma to wpływ na jej funkcjonowanie w rodzinie i społeczeństwie.

Szczególnie ważny jest etap związany z uświadamianiem sobie własnej niepełnosprawności.

Przeczytaj tekst i odpowiedz, co będzie wpływało na pozytywny rozwój osoby z niepełnosprawnością, a na jakie trudności może natrafić taka osoba?

Człowiek **rodząc się z niepełnosprawnością**, nie ma punktu odniesienia swojego stanu. Brakuje mu reprezentacji poprawnych ruchów i sposobu normalnego funkcjonowania, normalnego życia. Niepełnosprawność jest czymś naturalnym, integrującym ciało w czasie rozwoju indywidualnego. Dziecko bawi się, nabywa nowych umiejętności i nie jest świadome swojej inności. Dowiaduje się o niej dopiero w kontakcie z pełnosprawnym otoczeniem. To, w jaki sposób dowie się o swojej niepełnosprawności rzutuje na kontakty ze środowiskiem. Dlatego tak ważne jest, aby dziecko było do tego przygotowane. Jeśli nie będzie, negatywne emocje, które zacznie odczuwać tj. rozpacz, lęk, upokorzenie, wstyd, mogą doprowadzić do pojawienia się nienawiści w stosunku do siebie i innych.

W przypadku **nabytej niepełnosprawności** osobę dotykają negatywne emocje tj. złość, agresja, rozpacz, żal, wycofanie, zamykanie się w sobie, czy ciągły płacz. Jednostka zaprzecza zaistniałym faktom, nie chce uświadomić sobie tego, co ją spotkało. Latami żyje wypadkiem i obarczaniem siebie bądź innych za doznaną krzywdę. Negatywnym emocją towarzyszyć mogą nieprzyjemne doznania somatyczne.

Przeżycia osoby niepełnosprawnej w tym stadium modyfikowane są także przez zmiany w jej sytuacji społecznej. Podstawowa potrzeba jest potrzeba bezpieczeństwa i akceptacji. Niestety często mamy do czynienia z deprivacją tej potrzeby, gdyż na tym etapie dochodzi zwykle do ograniczenia kontaktów społecznych. Nie tylko zmniejsza się ilość znajomych spoza rodziny, ale także – co dla osoby niepełnosprawnej o wiele bardziej ważne i bolesne – często dochodzi do rozłąki z osobami najbliższymi – rodziną, na przykład podczas pobytu w szpitalu.

Odpowiedź:

.....

.....

.....

Jeśli na zadane pytanie wskazałeś/aś na akceptację oraz poczucie bezpieczeństwa osób niepełnosprawnych, jako czynniki wpływające pozytywnie na ich rozwój – to masz rację! Są to bardzo ważne elementy, które będą bezpośrednio związane z poczuciem wartości tej osoby, wiarą w siebie, postrzeganiem siebie jako osoby wartościowej.

Daj osobie niepełnosprawnej odpowiednie wsparcie!

Zapoznaj się z fotografiami. W jakich dziedzinach życia osoby z niepełnosprawnością mogą być aktywne?

